

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

OP GLAD IJS

(Ice)

Een komedie in twee delen

1880
door

Michael Pertwee & Anthony Marriott

Vertaling : Peter Hoeksema

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

1995

Nr.2288

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ACHT tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt u van de uitgever een formulier 'Aanvraag tot opvoering'. Op dit formulier moet u plaats en datum(s) van opvoering invullen. Het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) aan Toneelfonds J. Janssens worden bezorgd of digitaal worden ingediend via www.toneelfonds.be → opvoering.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt men dan van Toneelfonds J. Janssens de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten.

Iedereen die een 'Aanvraag tot opvoering' indient wordt verondersteld de 'algemene voorwaarden aanvraag opvoering' (zoals ze vermeld staan op onze website) te kennen en te aanvaarden.

(Indien u geen toegang tot internet hebt, gelieve ons dit te melden. Dan sturen wij u graag per post een exemplaar van deze algemene voorwaarden.)

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer u niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland contacteert u:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING!

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *OP GLAD IJS* op te voeren moet de naam van auteurs *MICHAEL PERTWEE & ANTHONY MARRIOTT* ; vert. *Peter Hoeksema* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/1995/0220/040
ISBN 978-90-385-04063

© 1995 Toneelfonds J. Janssens/Michael Pertwee
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

John
Jenneke*
Portier**
Faith
Sharon
Whitaker
Lesley
Elaine

* De rol van Jenneke is in hoge mate weinig "zeggend"

** De rol van portier is klein en zou kunnen worden gespeeld door een 'understudy'.

MEMO VAN DE SCHRIJVER

Aangezien dit een tamelijk gecompliceerd toneelstuk is met vele draaiingen en wendingen, wordt de lezer verzocht ALLE toneelaanwijzingen nauwkeurig te bestuderen.

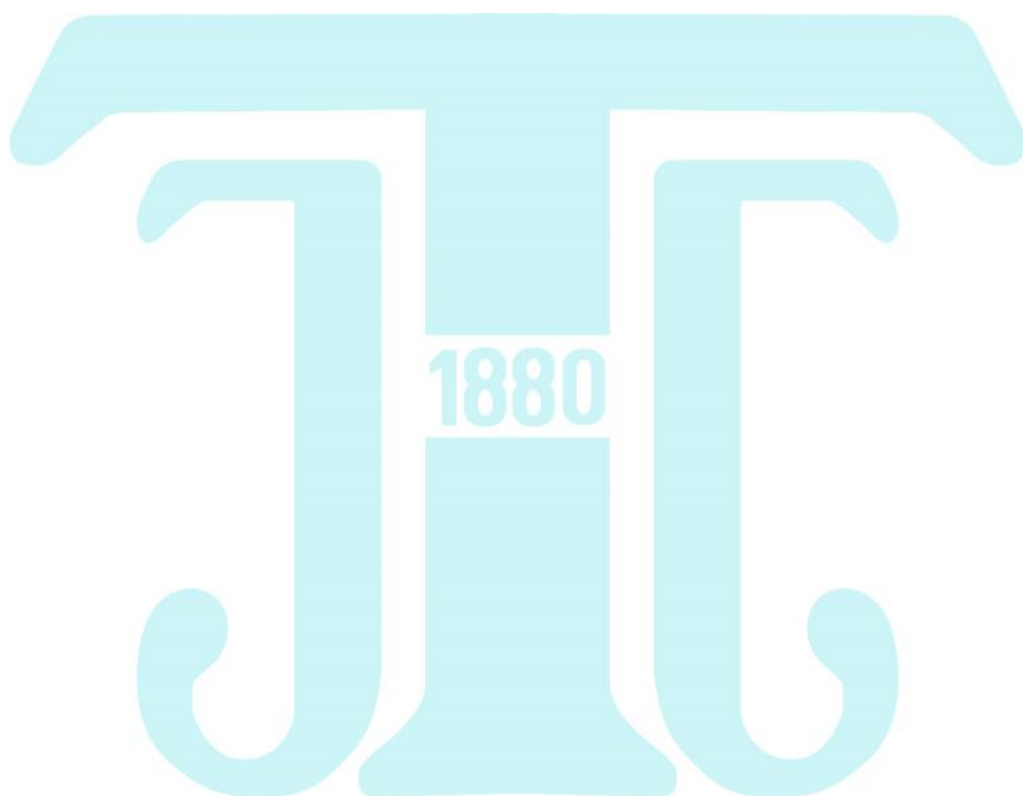
DECOR

Eerste bedrijf : Een gemeubileerde flat in Londen.
Een zomeravond.

Tweede bedrijf : Hetzelfde. Een kwartier later.

Tijd : het heden.

N.B.: De aanwijzingen in het oorspronkelijke (Engelse) script worden vanaf het toneel gezien. In de voorliggende vertaling vanuit de zaal.

E E R S T E B E D R I J F

Een gemeubileerde flat in Londen. Heden, laat in de namiddag.

Midden in de linkerwand is een laag raam waar doorheen bomen en wat verderweg huizen. Er is een balkon. De flat bevindt zich op de eerste verdieping. Links in de achterwand is de voordeur. Aan de wand naast de voordeur is een huis-telefoon met een speaker. De gewone telefoon staat op een tafeltje met een lade, rechts van de voordeur. Midden in de achterwand is een ondiepe garderobekast met gesloten deur.

Rechts is een ingebouwde kitchenette met een verlaagd plafond, toegankelijk via een open boog vanaf links. Het gedeelte daarvoor, richting zaal, bestaat uit een open bar waaraan het mogelijk is te eten. De bar en de keuken zijn versierd met kamerplanten, strengen knoflook, uien enz. Op de bar, bij de boog, staan een buitengewoon grote houten pepermolen en een even grote doorzichtige zoutmolen met brokken zout. Er staan twee krukken voor de bar, dicht er tegenaan.

In de kitchenette staat een grote diepvriezer op borsthoogte met dubbele deuren die naar boven en naar buiten opengaan en in het midden tegen elkaar sluiten. Hoewel niet zichtbaar voor het publiek zal het duidelijk worden dat die vriezer kan worden afgesloten met een sleutel. De vrieskist staat tegen de achterwand van het toneel. Aan de rechterwand van de kitchenette is een kontaktdoos voor diverse apparaten. Duidelijk aanwezig zijn tevens een koelkast, kastjes en planken.

Midden in de rechterwand is een deur naar de slaap- en badkamer. Naast de deur een bijzet tafeltje; rechts naast die deur hangt een sierspiegel.

Overige meubilering bestaat uit een grote Turkse dekenkist, een "Ottomaan", waarin linnengoed, links. Rechts bij het raam; een leunstoel, een bank, waarop een pyjama-hoes/kussen met ritssluiting in de vorm van een kat met een lange staart. Er staat een laag salontafeltje waarop dranken en glazen. Er staat een klein tv-toestel op eigen voet met het scherm van het publiek afgewend.

Het is duidelijk dat de flat het eigendom is van een vrouw en de meubilering en aankleding ademen een apart vrouwelijke sfeer.

(Als het doek opgaat is het toneel verlaten. John Sutton komt op uit de slaapkamer. Hij draagt een kamerjas en slippers en heeft een kleine plastic boodschappenzak bij zich. Hij gooit de zak in de leunstoel. Hij is een zachtaardige, brildragende man, waarschijnlijk met meer hersens dan spierballen. Het soort dat op school wel zal zijn gepest met de bijnaam "Willie Wortel", eerste van de klas - richting B. Hij behoort tot één van die mensen die er tot op middelbare leeftijd nogal jong blijven uitzien, maar niettemin geen "stùk" blijken te zijn voor de meiden. Meer het type dat alleen in een hoek van de kroeg zit met een kruiswoordpuzzel. Nadat hij de zak in de stoel heeft laten vallen schrompelt zijn gezicht plotseling ineens als dat van een kind. Hij gaat hevig ontdaan op de bank zitten, begraaft zijn hoofd in zijn handen en snikt.)

JOHN : God vergeef me. Wat heb ik gedaan?

(Van buiten het toneel horen we het gehuil van de sirene van een naderende politie-auto. John reageert nerveus en staat op. Hij haast zich naar het raam links, opent het en kijkt naar buiten. Het geluid van de sirene neemt af als de politie-auto zich verwijderd. Het is duidelijk erg warm. John veegt zijn voorhoofd en bril af met een zakdoek. Hij laat het raam open en gaat naar rechts. Hij kijkt op zijn horloge, zet dan de TV aan. We horen de stem van een mannelijke nieuwslezer op gedempte toon, die het nieuws leest. Deze nieuwsberichten gaan door tijdens de hieronder beschreven handelingen en de inhoud staat genoteerd aan het slot van de handeling.

Terwijl hij naar het nieuws luistert, trekt John zijn kamerjas uit en hij blijkt alleen een T-shirt en een slip te dragen. Hij gooit de kamerjas over de linker kant van de bar bij de boog naar de keuken. Dan pakt hij van de leunstoel een damespanty, gaat zitten en trekt hem aan. Dan pakt hij een los-vallende damesjurk die onzichtbaar in de leunstoel lag, stapt erin en ritst hem dicht. Het volgende dat hij uit de leunstoel pakt is de plastic zak, waaruit hij een blonde, zeer lang tot op de schouders vallende pruik haalt, die hij omzichtig opzet. Dan pakt hij een chique dames regenjas op, die ook uit het zicht lag. Deze drapeert hij om zijn schouders.

Nu, zo van achteren, zou hij gemakkelijk kunnen worden aangezien voor een vrouw. Het publiek mag best aannemen dat hij een travestiet is. Tenslotte pakt hij een paar damesschoenen met hoge hakken op. Met grote

moeite perst hij zijn voeten erin. Dan probeert hij te lopen. Dit blijkt een ramp. Als hij een travestiet is, is hij een beginneling. Hij wankelt onzeker; dan zet hij de ene voet voor de andere, hetgeen hem behoorlijk pijn doet. Hij schopt de schoenen uit en trekt de slippers weer aan. Hij gaat nu naar de spiegel aan de rechterwand om zichzelf te bekijken. Hij bekijkt zichzelf kritisch, schudt dan zijn hoofd en zet zijn bril af die hij op het bijzettafeltje legt. Het wordt onmiddellijk duidelijk dat hij zonder bril geen steek ziet. Hij stoot zich tegen diverse meubelstukken als hij op weg gaat naar de voordeur. Gedurende het bovenstaande heeft de nieuwslezer de volgende berichten uitgesproken:)

NIEUWSLEZER : De hittegolf houdt onverminderd aan met temperaturen die in het zuiden kunnen oplopen tot dertig graden. In het gebied boven Londen zijn verspreide onweersbuien gesignaleerd en worden er meerdere verwacht.

Helikopters van het R.A.F. Reddings-Squadron te Saltsea hebben met succes de laatste zeven zeeverken-ners binnengehaald die door het opkomende tij werden verrast bij Clapton Sands. Er werd geen melding gemaakt van verwondingen en de jongens bleken geen enkele last te hebben gehad van hun avontuur. Dat gold wel voor een man die vanochtend de politie bijstond in het onderzoek naar de schietpartij op Mr. Singman Rhee, houder van het postagentschap te Wokingham, Berkshire.

De spontane staking van artsen te Bristol schijnt met een sissers af te lopen, aangezien de meesten zich op

hun werk hebben gemeld, ondanks de opdracht van hun plaatselijke vakbondsleiders.

Een onderwijzer, Richard, Wornsnip van de Lagere School te Stanton, Croydon, die 2000 pond van het schoolfonds heeft gebruikt om aan zijn obsessie voor de paarden-races toe te geven, is definitief van school gestuurd. De week ervoor nog mocht hij voorwaardelijk aan het werk blijven.

Een schoonmaak-kontrakt voor het West Horton Ziekenhuis is toegekend aan een uitzendbureau nadat de ziekenhuisbond weigerde in te gaan op voorstellen van de directie het 500 bedden tellende ziekenhuis zelf schoon te maken.

(John doet de voordeur open en gluurt nerveus en bijziend naar buiten. Hij staat op het punt naar buiten te gaan als het volgende onderdeel van het nieuws zijn aandacht trekt. Hij sluit de deur weer en luistert gespannen.)

NIEUWSLEZER : Er zijn nieuwe ontwikkelingen met betrekking tot de verdwijning van diamanten met een waarde van drie miljoen pond en een aanzienlijk bedrag in geld uit het Hatton Garden filiaal van Burley's International Bank. Een rechercheur van Scotland Yard is per vliegtuig afgereisd naar de Spaanse Costa del Sol ingevolge rapporteringen als zouden er kledingstukken en andere persoonlijke bezittingen van de vermiste manager van de bank, mr. Donald Etherton, zijn opgedoken in een luxe hotel te Marbella. De politie blijft op zoek naar Sharon Saunders, een bank-employée van hetzelfde filiaal, die eveneens wordt vermist. Een woordvoerder van de politie weigerde elk kommentaar op

de suggestie als zou de vermissing van Miss Saunders en Mr. Etherton op enigerlei wijze met elkaar in verband staan of zou hun afwezigheid iets te maken hebben met de vermiste juwelen. Mr. Etherton kwam twee jaar geleden in het nieuws toen hij de discutabele winnaar werd in het TV-programma Mastermind. Het onderwerp dat hij koos - de geschiedenis van Scotland Yard.

(John doet de voordeur weer open, kijkt naar buiten en gaat af, na zich tegen de deurpost te hebben gestoten. Hij sluit de deur achter zich. Hij heeft de TV laten aanstaan.)

NIEUWSLEZER : Onze volgende nieuwsberichten zijn om zes uur.

(Een korte pauze van de TV. We zien de deur van de garderobe kast in de achterwand licht bewegen, terwijl ze hoorbaar kraakt. Ze was niet helemaal dicht. Dan komen van de TV enkele maten van een tingel-muziekje, gevolgd door één van die vrouwelijke zeurstemmen, waar de kinderen waarvoor ze bedoeld zijn waarschijnlijk de pest aan hebben.)

TANTE LUCY : Hallo kindertjes! Hoe gaat 't ermee? Tante Lucy is zo triestisch vandaag. En weten jullie waarom ik zo triestisch ben? Ik zal jullie vertellen waarom ik zo triestisch ben. Ik ben zo triestisch omdat ik Lapperdje Pop nergens kan vinden. Ik denk dat ze zich heeft verstopd omdat ze boos is op Kakkertje Lak. Heeft ze zich verstopd? Laten we haar gaan zoeken, ja? Nou, ze zit niet in Hondjes Hokkie en ze zit ook niet in Muisjes Hollie. Wacht eens eventjes! Zien

jullie die grote kastdeur daar? Ik zie die kastdeur wel - en die is niet helemaal dicht, hè? Ze staat een ietsie pietsie open. Denken jullie dat ze daarin zou kunnen zitten? Ikke wel! Laten we maar eens kijken! (*stemverheffing*) Lapperdje Pop! Als jij daarin zit - kom er dan eens uit!

*(De deur van de kast in de achterwand vliegt plotse-
ling open en het lichaam van een jonge vrouw met lang
blond haar, alleen gekleed in een slip en panty, valt
rechttop staand naar voren en komt boven op haar
gezicht op de grond terecht. Dit is Jenneke. Toeval-
lig tegelijk hiermee slaakt Tante Lucy van de TV een
enorme kreet.)*

TANTE LUCY : Ooooh! Lapperdje Pop, heb jij me even laten schrikken! Nou, blijf daar nou niet zo maar liggen. Als je gaat bokken haal ik Kapitein Knof om je een lesje te leren. Goed hoor, doe dan maar net of je dood bent! Kakkertje Lak en ik doen ons dansje wel zonder jou. Kom op, Lakkie! Beentjes van de vloer.

(We horen nu een tingel-dansmuziekje. De telefoon gaat. John, nog steeds in dameskleding, verschijnt op het balkon buiten het open raam en klimt klunzig de kamer in. Hij gaat haastig naar de rinkelende telefoon, als een blindeman erop af, maar de telefoon houdt op te rinkelen net als hij hem te pakken heeft. Hij kijkt verward alsof hij zich afvraagt wie er zou kunnen bellen. Hij doet de TV uit en gaat naar de huis-telefoon. Hij drukt op een knop. Hij trekt de regenjas uit en gooit hem over een stoel. Hij heeft het lichaam op de grond niet opgemerkt.)

PORTIER : (*luidspreker intercom*) Portier hier.

JOHN : Oh, meneer West. Het mag misschien een beetje gek van me zijn dat ik u bel, maar er is me net zoiets raars gebeurd. Ik moest even naar de badkamer, liet hier een dame achter en toen ik terugkwam...

PORTIER : Die is vertrokken, meneer.

JOHN : Wat?

PORTIER : Die dame met dat verpletterende blonde haar?

JOHN : Precies, in een blauwe regenjas.

PORTIER : Absoluut vertrokken, meneer. Neem me niet kwalijk, gaat mij natuurlijk niks aan, maar was ze wel helemaal okee?

JOHN : Okee?

PORTIER : Nu ja... een beetje teut, misschien?

JOHN : Nee. Hoezo?

PORTIER : Liep nogal komiek en kreeg het behoorlijk aan de stok met de draaideur.

JOHN : Nee, nee. Ze is een beetje... eh... bijziend. Bedankt.

(John schakelt de intercom uit. Duidelijk gespannen, nerveus en met zijn gedachten elders, ritst hij de jurk los en stapt eruit. Met moeite ontdoet hij zich van de strakzittende panty. Hij weet nog waar hij zijn kamerjas heeft gelaten en loopt er recht op af. Jennekes lichaam ligt precies op zijn weg. Wonder boven wonder stapt hij net over haar heen zonder haar te raken of te zien. Hij graait naar zijn kamerjas en stoot daarbij de pepermolen en zoutmolen omver. Hij weet ze te vinden en zet ze terug. Hij vindt zijn kamerjas en gaat dan dezelfde weg terug, terwijl hij

zijn kamerjas aantrekt en opnieuw wonderwel over het lichaam heen stapt zonder het te zien.)

JOHN : *Brillette? Brillette? (Hij weet duidelijk niet meer waar hij zijn bril heeft gelaten. Hij zoekt op de salontafel, waarbij hij weer het één en ander omver stoot. Mopperend.) Als ik 'm op had, had ik 'm zo.*

(John weet ineens waar zijn bril is. Hij gaat naar de slaapkamerdeur. Deze keer ruim om het lichaam heen. Hij vindt zijn bril op het bijzet tafeltje, zet hem op en kan nu weer zien. Het zal het publiek niet zijn ontgaan dat hij tot nu toe was vergeten de damespruik af te zetten en er dus nogal onsamenhangend uitziet. Hij gaat terug naar links en ziet plotseling dat de deur van de kast open staat. Hij snakt naar adem.)

JOHN : *Nee! (Hij doet nog een stap naar voren en ziet nu het lichaam op de grond liggen.) God Allemachtig! Hoe kan in Jé...? (Hij snelt naar het lichaam, knielt en wil het weer in de kast zetten.) Oh God vergeef me!*

(Als hij het lichaam begint op te tillen verschuift haar slip en blijkt dat ze een uitpuilende geldgordel op haar huid draagt. Na een ogenblik van aarzeling doet hij de lap open en haalt er een dik pak hoogwaardige Dollarbiljetten uit tevoorschijn. Hij bladert er snel doorheen en is duidelijk verbaasd over de grootte van de som. Hij staat op en legt het geld in de lade van het telefoontafeltje. Nog nerveuzer en steeds paniekeriger verzamelt hij de regenjas, de jurk en de schoenen met hoge hakken en gooit ze in de garderobekast. Hij gaat terug naar het lichaam en

plaatst het aan de zijkant, in zithouding, binnen in de kast.)

JOHN : *Alsjeblieft, alsjeblieft vergeef me.*

(Hij duwt de kastdeur dicht maar die springt weer open. Het is duidelijk dat de sluiting niet helemaal werkt. Hij doet ze opnieuw dicht. Deze keer wat voorzichtiger, en ze blijft dicht. Zo schuldig als hij is schrikt hij zich een ongeluk als er lang en luid op de bel wordt gedrukt. Hij kijkt om zich heen als een angstig konijn om te zien of hij niets belastends heeft achtergelaten: en dat heeft hij. Hij is vergeten de panty te verstoppen. De deurbel gaat weer, aanhoudend. Hij propt de panty in de zak van zijn kamerjas. Dan doet hij nerveus de voordeur open. Buiten staat een non - zuster Faith. Ze draagt een bril met borrelglas-bodem glazen en door haar volumineuze hoofdtooi en habijt is het onmogelijk veel gewaar te worden omtrent haar leeftijd, verschijning of uiterlijk. Ze heeft een collectebus bij zich en een brede glimlach op haar gezicht welke duidelijk een weerspiegeling is van het zien van een man met een damespruik op z'n kop.)

JOHN : *(Allang blij dat het de politie niet is.)* Ook goedemiddag?

FAITH : *(Spreekt met een aangenaam Iers accent.)* Goedemiddag menee... mevr... mejuf... melief.

JOHN : Ja?

FAITH : *(Loopt meteen door naar binnen voor hij haar kan tegenhouden.)* Ik ben zuster Faith en ik zie dat ik u stoor.

JOHN : Nou ja, ik was net... eh... (*wijst op zijn kamerjas*)
... neemt u mij mijn verschijning niet kwalijk,
maar...

FAITH : Geen zorgen voor morgen. Ik zal u niet lang ophou-
den. (*kijkt rond*) Oh, maar wat een weelderig appar-
tementje! Geschapen voor een koning...(*werpt hem een*
blik toe) ... of een koninginnetje.

JOHN : Ik wil niet lomp overkomen, maar ik heb wel een
beetje haast...

FAITH : En zo is het met de hele wereld vandaag de dag, hè?

*(John haalt een geteisterde hand door zijn haar en
merkt dat hij nog steeds de pruik op heeft. Hij rukt
ze af en is intens in verlegenheid gebracht.)*

JOHN : Oh, mijn Go... gossie! Neem me niet kwalijk. Wat moet
u wel niet denken?

FAITH : Al zou ik al iets denken dan zou het nog niks
uitmaken. Je hebt ze in alle soorten en maten.
(*vriendelijke lach*) Arme Vader Johannes, God hebbe
zijn ziel, vond het heerlijk om in een korte jurk te
lopen brevieren in de tuin der rustenden - en wat stak
daar nou voor kwaad in?

JOHN : Nee, nee. Dat is het niet. Die is niet van mij.
(*zwaait met de pruik*) Ik bedoel die heb ik geleend...
van een vriendin... om op te zetten... om mee uit te
gaan... ik bedoel naar een feestje, een gemaskerd bal.

FAITH : (*gelooft dit duidelijk niet*) Voor 't geval dàt.

*(John voelt in zijn zak, haalt de panty tevoorschijn
en veegt zijn voorhoofd af, denkend dat het zijn
zakdoek is. Eén van de 'benen' rolt naar beneden.
Opnieuw is hij ernstig in verlegenheid gebracht. Hij*

maakt er weer een bolletje van en propt hem weer in zijn zak. Dit wordt nauwlettend gadegeslagen door zuster Faith.)

FAITH : Wat is de wereld toch klein! Vader Johannes viel ook al op panty's.

JOHN : Nee, ik, dacht dat het mijn zakdoek was. *(Hij merkt dat dit geen zoden aan de dijk zet. Hij haalt zijn zakdoek tevoorschijn en veegt zijn voorhoofd af.)*

FAITH : Vreselijk heet. Wat een leed voor ons arme zielen in ons zwarte habijt. Maar het is een kruis waaronder ik graag lijd.

JOHN : Ja. Moet u horen, het spijt me als ik lomp overkom, maar mag ik u ook vragen waarvoor u komt?

FAITH : Ik kom om op te halen. *(Rammelt betekenisvol met de bus.)* Voor een héle goeie zaak. Ik weet zeker dat u geen 'nee' zult zeggen.

JOHN : *(Slaat op de zakken van zijn kamerjas, maar heeft duidelijk geen klein geld.)* Ja, nou ja, ik... geloof niet dat ik...

FAITH : Iets op zak heb, is dat het? Ik kan best even wachten hoor. Ik zeg altijd maar zo: "met een onsje geduld wordt een pondje gesmuld." *(Wijst op slaapkamerdeur)* Alstublieft, het zal zonder twijfel op uw nachtkastje liggen.

(John doet half een beweging richting slaapkamerdeur, schiet dan even met zijn ogen naar de garderobekast. We kunnen ons voorstellen dat zuster Faith door deze scène nieuwsgierig wordt. Ze bemerkt zijn aarzelings.)

FAITH : Oh, is de kamer daar bezet? Bent u niet alleen?

JOHN : Ja... eh...

FAITH : Dus u bent helemaal alleen?

JOHN : Ja.

(John gaat nu naar het tafeltje en doet de lade open waarin hij de dollar biljetten van de dode vrouw heeft gelegd. Hij pakt er één van, komt terug en geeft het aan Faith, die er met verdenking naar kijkt.)

FAITH : Ik geloof dat u een vergissing heeft gemaakt, me-lief. Is dit geen Monopoly geld?

JOHN : *(lichte glimlach)* De omgekeerde wereld vandaag de dag. Amerikaanse dollars. Honderd dollars. Houdt u het alstublieft.

FAITH : Honderd dollar! *(Een pauze en dan een abrupte overgang van toon en accent.)* Da's in de verste verte niet genoeg, moppie.

JOHN : *(Wordt erg stil. We kunnen ons best voorstellen dat hij een zware steen voelt op de bodem van zijn maag. Na een pauze.)* Wat wil je hebben?

FAITH : Je zal mij geen "nee" horen zeggen tegen een flinke bel whisky met een paar ijsschotsen. Verdomme, wat heb ik het wreed heet zeg!

(Zo gezegd rukt Faith haar hoofdtooi en bril af en ze blijkt een koptelefoon verbonden aan een walkman te dragen. Ze heeft eveneens een prachtige kop met haar dat ze uitschudt, waardoor het haar over haar schou-ders valt. Ze gaat zitten en trekt haar rok op waar-door een welgevormd been zichtbaar wordt. Kortom, zuster Faith is een stuk. John is tijdelijk sprake-loos. Ze lacht.)

FAITH : Moet je hem nou toch zien kijken! Ik heb ook nog een paar fiere jongens hier! *(Ze ontdoet zich van het bovengedeelte van haar habijt en laat het tot op haar middel vallen. Daaronder draagt ze iets met een op diepzee-hoogte uitgesneden boothals die haar trots uitvoerig benadrukt.)*

JOHN : *(Heeft zijn stem terug)* Is dit soms een practical joke of zoiets?

FAITH : Een praktische oefening, moppie, geen mop.

JOHN : Maar waarom deze... deze poppenkast?

FAITH : Deze uitrusting? Hups habijtje, zootje lappen die ik droeg toen ik nog in het vak zat. Verbazend hoe veel verknipte ouwe rukkens een non willen wippen. Maagdelijke aanranding, lijkt me zo.

JOHN : *(Hij denkt dat hij het vat.)* Ah, ik snap het! Het spijt me dat ik je moet teleurstellen, maar ik ben noch verknipt noch een... wipper.

FAITH : Oh, maar daar heb ik je ook nooit voor versleten, moppie. Trouwens, ik zit nu ook niet meer in het vak. Ik ben finaal fatsoenlijk geworden.

JOHN : Ik weet niet wie of wat je bent...

FAITH : Klopt, maar ik weet wel wie jij bent, ook al heb je dat lekkere baardje van je afgeschoren... Mister Donald Etherton.

JOHN : *(Knippert, probeert zich eruit te bluffen.)* Ik weet niet waar je het over hebt. Mijn naam is... eh... eh... eh... *(Hij is zijn valse naam totaal vergeten. Faith lacht hem uit.)*

FAITH : Mister Mastermind is niet onfeilbaar! Hij is zijn eigen valse naam vergeten!

JOHN : Ik wou alleen maar zeggen dat mijn naam zeker niet Donald is... of wat je ook zei.

FAITH : (*Doet alsof ze op serieus gaat*) Maar je weet niet meer hoe je jezelf noemt!

JOHN : Om de donder wel, maar het gaat je niks aan.

FAITH : Kom nou, moppie! Ik heb je in de tang.

JOHN : Je bent toch niet van de politie?

FAITH : (*lacht weer*) Zie ik daar soms naar uit?

JOHN : Nee. Maar, vergeef me dat ik het zeg, maar je ziet er ook niet uit als een Barmhartige Zuster.

FAITH : Klopt. Er zit geen greintje barmhartigheid in me.

JOHN : Dus wat mag je huidige vak zijn, hier, bij mij?

(Faith haalt een pakje sigaretten tevoorschijn ergens uit de diepten van haar ravijn, samen met een aansteeker. Ze biedt hem aan, maar hij schudt zijn hoofd. Ze steekt op.)

FAITH : Dat is waar de praktische oefeningen om de hoek komen kijken. Mooie vrouwen die een flatgebouw binnenwandelen kunnen aan de balie worden tegengehouden, tenzij ze bekend zijn. Portiers houden nooit een non tegen, waarschijnlijk omdat ze te zakkig zijn om iets in hun busje te stoppen.

JOHN : Heel interessant, maar zou je terzake willen komen?

FAITH : Tuurlijk, maar om verdere ontkenningen te vermijden, eerst even dit. Eergisteravond hebben jij en je medeplichtige dame van de bank ieder twee valse paspoorten aangeschaft, beide op verschillende namen, bij ene Mr. Mohamet Aziz van Kensal Rise. Kosten 2000 pond 't stuk. Totaal 8000 pond, handje kontantje betaald. (*Faith kijkt naar hem om een reactie. Hij blijft zwijgen.*) Ik werk voor Mister Aziz. Ik heb jullie daar allebei gezien. Nou, hoe zit het met die

whisky... en als ik jou was zou ik er ook maar eentje nemen. Jij en ik moeten eens even gezellig babbelen.

JOHN : (*Aarzelt, gaat dan twee whisky's halen.*) Heeft Mr. Aziz ergens problemen mee?

FAITH : Nee, moppie, die heb jij.

JOHN : (*Biedt haar een glas aan*) En dat is?

FAITH : Doe ik hier nou moeilijk of jij? Je bent de klonten vergeten. IJs.

JOHN : Neem me niet kwalijk. Ik geloof dat mijn koelkast geen ijs maakt.

FAITH : Laat maar zitten. Proost! (*ze drinkt*) En nou we het toch over klonten hebben, ik moet zeggen dat ik mijn pet voor je afneem. Drie miljoen pond waard! Wat een slag!

JOHN : Hoe heb je mij gevonden?

FAITH : Heel eenvoudig, moppie. Ik ben je gevolgd vanaf Aziz' kantoor.

JOHN : Het vrouwtje in de rode mini...

FAITH : Had je me in het snuitje?

JOHN : (*knikt*) Ik vroeg me al af wie je was, maar er was niets meer van je te bekennen toen we hier terug waren, dus liet ik het maar waaien. Stom. Maar dat verklaart nog steeds niet hoe je erachter bent gekomen wie ik was. Ik heb deze flat gehuurd onder de naam (*kleine pauze*) John Sutton.